

Ontruiming Gaza 2005, een grote vergissing

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: september 2005) (Laatste bewerking: 13 augustus 2017)

De hele wereld heeft kunnen zien hoe op 15 augustus 2005, 55.000 Israëlische militairen, 8500 Joodse mannen, vrouwen en kinderen uit hun Bijbelse erfdeel Gaza hebben verdreven, als onderdeel van [een akkoord tussen Israël en de Verenigde Staten](#). In het Bijbelboek Jozua (o.a. 15:47) wordt Gaza toebedeeld aan de stam van Juda. Velen in Israël denken met afschuw terug aan deze datum toen Israëls toenmalige premier Ariel Sharon de opdracht gaf het [disengagement plan](#), uit te voeren en Gusj Katif in Gaza te ontruimen, krachtens een 'land-voor-vrede' overeenkomst. Het Israëlische leger had de opdracht meegekregen de achterblijvers die zich fel tegen de ontruiming zouden verzetten, met harde hand te verwijderen. Dramatische taferelen gingen via tv de wereld over. De ontruiming werd voltooid op 1 september 2005. Bovendien werden conform het disengagement plan op 22 september 2005 nog eens vier nederzettingen in het Bijbelse thuisland Samaria ontruimd. De ca. 1000 bewoners en hun 270 gezinswoningen in Ganim, Kadim, Sa-Nur en Homesh werden met bulldozers van het Israëlische leger platgewalst, zonder dat het PLO-terreurbewind in Ramallah daar iets tegenover hoefde te stellen.

De ontruimingen waren bedoeld als een gebaar van goede wil en de hoop op vrede maar al snel bleek dat er sprake was van een enorme vergissing. De toenmalige Israëlische regering dacht positief over de gevolgen van de ontruiming. Zij probeerde het Israëlische volk ervan te overtuigen hoe belangrijk deze stap zou zijn voor de veiligheid. In 2003 zei premier Ariel Sharon: 'Ik hoop dat u dit begrijpt: Ashkelon zal niet het doelwit worden, en ook de plaatsen in het zuiden niet.' En in 2005 zei Simon Peres: 'De ontruiming van de Gazstrook zal Joden redden.' De terreurbeweging Hamas beschouwde de ontruiming echter als een teken van zwakte en riep prompt de overwinning op de Joodse staat uit. Wat volgde waren aanvallen met raketten en mortiergranaten en Hamas droomde dat de uiteindelijke vernietiging van de Joodse staat een flinke stap dichterbij was gekomen.

Sharon was van 17 februari 2001 tot en met 11 april 2006 de premier van Israël. De voormalige Amerikaanse president George W. Bush beloofde [PLO-terreurleider Abu Mazen \(Mahmoud Abbas\)](#) de ontruiming van de Joodse dorpen in Gaza nauwlettend te zullen volgen. Hij stuurde zijn puppet Condoleeza Rice naar Israël om te controleren of de ontruiming wel geheel volgens plan verliep. Duizenden Amerikaanse militairen stonden stand-by in een grote legerbasis nabij Tel Aviv om eventueel te hulp te komen. De 'deportatie' moest een positieve impuls geven aan de vredesinitiatieven zoals beschreven in de [Roadmap](#) maar daar is - zoals door velen ruim van tevoren voorspeld - helemaal niets van terechtgekomen. De voormalige nederzettingen werden een nieuwe uitvalsbasis voor Hamas en andere terroristische groepen die al sinds 2001/2002 Israëlische burgerdoelwitten bestookten met raketten en mortieren.

Op 4 februari 2004 publiceerde Sharon een plan dat de terugtrekking van Israël uit de Gazastrook beoogde, omdat hij stelde dat aan een onafhankelijke Palestijnse staat niet viel te ontkomen. Dit plan werd op 26 oktober 2004 door de Knesset met een krappe meerderheid goedgekeurd.

Uit een telefonisch onderzoek in 2005 bleek dat 48% van de Israëlische bevolking achter de ontruiming stond omdat men geloofde dat dit tot grotere veiligheid van de Israëlische bewoners in de nabijheid van Gaza zou leiden. Het plan

bleek spoedig vervuld van puur zelfbedrog. De Joodse gemeenschap in Gaza reageerde furieus op dit plan. Dat had tot gevolg dat enkele ultrarechtse rabbijnen een zogenaamde [Pulsa Denura](#) (Aramees voor vuurslag) over Sharon uitspraken, een vervloeking tot de dood. Hetzelfde overkwam ook de Israëlische premier Yitzhak Rabin na zijn ondertekening van de [Oslo-akkoorden](#) in 1993. Rabin werd op 4 november 1995 [vermoord](#). Op 17 december 2005 kreeg Sharon een lichte beroerte, en nog geen maand later, op 4 januari 2006 kreeg hij een zware hersenbloeding waardoor hij in comateuze toestand geraakte. Hij werd vervolgens ongeschikt verklaard om zijn ambt uit te oefenen waarop de Israëlische regering op 11 april 2006 officieel besloot zijn premierschap te beëindigen. De Israëlische wet bepaalt dat in een dergelijk geval binnen honderd dagen een permanente vervanger moet worden aangewezen. Daarom werd Ehud Olmert officieel de opvolger van Ariel Sharon. Sharon overleed op 11 januari 2014 na acht jaar in coma te hebben gelegen.

Eén van de oudste nederzettingen, Netzarim opgericht in 1972, werd op 22 augustus 2005 als laatste nederzetting door het Israëlische leger ontruimd en de meeste huizen platgewalst met bulldozers. Klik [hier](#) voor

een video over de ontruiming van Netzarim. Na de ontruiming gingen tienduizenden hysterische Arabieren de straat op luidkeels schreeuwend dat hun god Allah groter is dan de God van Israël. PLO-terreurleider Abu Mazen sprong tijdens een bezoek aan Gaza begin september 2005, op een auto en schreeuwde *'en nu is de 'West-Bank' (Samaria en Judea) aan de beurt'* aangemoedigd door een uitzinnige menigte, anti-Israël leuzen schreeuwend en Israëlische vlaggen verbrandend. De banieren en vlaggen waarmee ze feestvierend door de straten trokken, waren betaald uit fondsen die door de Verenigde Naties ter beschikking waren gesteld. De banieren droegen als tekst, *'Gaza vandaag, de West-Bank morgen'*. Bumperstickers, eveneens betaald door de VN-kliek die in Gaza opereert, suggereerden dat Israëls vertrek uit Gaza te danken was aan terreur. De meute ging vervolgens de ontruimde dorpen binnen om er te plunderen en synagogen in brand te steken. Zelfs de achter gebleven landbouwkassen die werk hadden kunnen bieden aan duizenden Arabieren, werden door de plundersaars verwoest. De PLO-kliek noemde de ontruiming van Gaza een overwinning voor de jaren van onafgebroken verzet tegen de zionistische bezetters. „*Het is tot stand gekomen door de opoffering van duizenden martelaren, waaronder tientallen zelfmoordenaars*” zo sprak [schoolbusmoordenaar Mohammed Dahlan](#), één van de toenmalige kopstukken.

Gush Katif, gedwongen exodus

Verschillende woordvoerders van onder meer Hamas en de Islamitische Jihad melden dat ook na het verdwijnen van de Joden uit Gaza, zij zouden doorgaan met de gewapende terreur. Volgens [Marwan Barghouti](#) die in Israël is veroordeeld tot vijf keer levenslang plus twee keer twintig jaar wegens moord op onschuldige Israëlische burgers, lidmaatschap van een terreurbeweging en samenzwering, is de Israëlische aftocht uit Gaza het gevolg van de PLO-opstand en dat deze beslist niet zou ophouden. Hamas leider Mahmoed al-Zahar zei dat er in de toekomst een nieuwe kaart van de regio getekend zou worden en het gebied dat zij zouden gaan beheren *„van de zee (de Middellandse zee) tot aan de rivier de Jordaan en van Libanon*

tot aan Egypte zou gaan lopen.”

Rafael D.Frankel, correspondent van “[The Christian Science Monitor](#)” bracht op 12 augustus 2008 een bezoek aan het dorp Mawassi in Gaza wat destijds onderdeel uitmaakte van Gush Katif. Volgens Frankel had de Arabische bevolking ter plaatse maar één grote wens, en dat is de terugkeer van de Joodse bevolking. De inwoners vertelden dat het leven heel wat beter was vóór 2005 toen de Joden er nog waren. In Mawassi leven een mix van etnische Palestijnen en Bedoeïenen. Riyad al-Laham een vader van acht kinderen uit deze plaats werkte 20 jaar in de kassen van de Israëlich en verdiende goed evenals de andere inwoners van Mawassi en de duizenden Arabieren die werkzaam waren in de andere Joodse nederzettingen. Laham zei tegen Frankel: *'Er niets meer te doen. Wij verlangen terug naar de tijd dat de Joden hier nog waren. Toen de Joden hier nog waren hadden wij werk, nu zit iedereen de hele dag met zijn armen over elkaar. Ons eigen stukje land is dor en onvruchtbaar geworden. Ik heb geen benzine meer voor mijn auto. Zelfs voor een ezel heb je geld nodig en dat heb ik niet. De Israëlich voelden zich verantwoordelijk voor ons. Nu vraagt niemand, noch Hamas, noch Fatah of wij iets nodig hebben. Wij zijn bedelaars geworden'*. Alleen geraamten herinneren nog aan de honderden kassen van de Joodse bewoners.

Het was voorspelbaar dat Gaza ook na de ontruiming [in een terreurnest zou veranderen](#) en de moordpartijen alleen maar zouden toenemen. De escalatie van raketaanvallen vanuit Gaza sinds de ontruiming was een complete verrassing voor de politieke leiders van Israël die ervan overtuigd waren en elke tegenstander trachtte te overtuigen, dat deze ingeslagen weg recht naar de vrede zou leiden. Ook de huidige Israëlische premier Benjamin Netanyahu stemde destijds vóór de ontruiming maar zei later niet nogmaals een dergelijke vergissing te zullen maken en geen nieuwe evacués meer te zullen accepteren. De toenmalige Israëlische president Simon Perez zei in juli 2008: *'Ik had niet verwacht dat na de ontruiming van Gaza, zij nog raketten op ons zouden afvuren.'* Hoe naïef moet men zijn, want ieder nuchter denkend mens kon voorspellen dat de ontruiming door Hamas als een teken van zwakte zou worden gezien.

Ze sloegen elkaar onderling de hersens in

De rol van terreurbaas Abu Mazen was al snel uitgespeeld in Gaza. In eerste instantie stond Gaza nog onder gezag van het bewind in Ramallah maar dat veranderde in 2007, toen Hamas een bloedige coup pleegde culminerend in een burgeroorlog. ***De onderlinge 'discussie' liep enigszins uit de hand!*** Balans: 616 doden,

waaronder 400 aanhangers van het bewind van Abu Mazen. Daarnaast vielen er 1500 gewonden waarvan vele voor het leven verminkt en duizenden werden door leden van Hamas uit Gaza verdreven. Mazen maakte dat hij wegwam om ook niet vermoord te worden want wie niet tijdig kon vluchten werd achter de tralies gegooid en gemarteld of vermoord. Zij gaven zich over met al hun wapens die ze van de Amerikanen en Israël hadden gekregen. Egypte wilde ze niet. Israël was het enige land dat troepen, helikopters en ambulances stuurde opdat ze niet allemaal zouden worden afgeslacht. Islam tegen de islam.

Moslimbroeders van Hamas en Fatah slaan elkaar in een 'vreedzame' dialoog de hersens in.

Denk niet dat de onderlinge moordpartijen van deze destructieve geesten enige imago schade hebben aangericht in de publieke opinie want figuren als [Jimmy Carter](#), [Dries van Agt](#), Anja Meulenbelt en een serie anderen zijn trouwe fans van de verschillende terreurgroepen gebleven.

Uit een onderzoek in augustus 2009 zegt 68% van de Israëlische ondervragers zich ernstig vergist te hebben en zegt bovendien te walgen van de manier

waarop de regering de evacués heeft behandeld. Ruim 350 van de gezinnen bezit nog steeds (2015) geen permanent huis en woont in prefab woningen of caravans terwijl ze in Gaza bloeiende bedrijven hadden waar ook nog eens tienduizenden Arabieren een goed belegde boterham verdienden. Daarnaast is de werkloosheid onder de verdrevenen één van de hoogste van het land. Vele van deze werklozen leven louter van de sociale bijstand. Het vertrek uit Gaza heeft niet de beoogde vrede opgeleverd en de Joden die door hun eigen regering uit hun huizen zijn verdreven, zijn in de steek gelaten, ondanks alle mooie beloftes.

De hele geschiedenis door hebben er Joden in Gaza gewoond. Bijbels en volkenrechtelijk gezien is Gaza van Israël en heeft het in het verleden nooit aan een staat toebehoord. Egypte heeft in 1948 Gaza illegaal bezet tot 1967 toen het door Israël werd bevrijd. Voordat de eerste Joodse dorpen in Gaza werden gebouwd, is er nooit sprake geweest van een Arabische regering in Gaza, of ergens anders in de Bijbelse gebieden. Vanaf het moment dat de Israëli's het in 1967 voor het zeggen kregen werd het dorre gebied in Gaza door de Joden omgetoverd tot prachtige gemeenschappen met een aantal terreinen met kassen voor het kweken van bloemen, groenten en fruit, voor lokale consumptie en voor de export. De economie groeide met 5,5 % per jaar. In 1967 had 20,5 procent van de bevolking 24 uur per dag elektriciteit en in 1986 was dat cijfer gestegen tot 92,8 procent. In 1967 had 16 procent van de huishoudens in Gaza stromend water. In 1986 was dat opgelopen tot 86 procent en dat allemaal dankzij de inspanningen van Israël.

Orkaan Katrina

Net toen de Joden uit hun huizen in Gaza werden verdreven, kwam op 29 augustus 2005 [Katrina](#) een tropische storm vanuit de Atlantische Oceaan aan land, en trof New Orléans met een alles verwoestende kracht. Katrina tartte alle prognoses met een windkracht 'boven de schaal van Richter'. Er vielen 3576 doden en meer dan 204.000 huizen binnen New Orléans waren beschadigd of vernietigd en de schade werd geraamd op 153 miljard dollar. Honderdduizenden Amerikaanse burgers waren plotseling dakloos in een van de grootste rampen in de geschiedenis van Amerika. Ongeveer 600.000 banen werden weggevaagd. De orkaan bereikte windsnelheden van 280 kilometer per uur. In de golf van Mexico waren 20 booreilanden en olieplatforms losgeslagen.

Links Katrina,

ontzagwekkend en schrikbarend, rechts de 9 tot 12 meter hoge vloedgolf.

Deze foto van de vloedgolf werd genomen vanaf het balkon op de derde verdieping van het St. Stanislaus College in de Baai van St. Louis, Mississippi. De vloedgolf verwoestte 99% van alle bouwwerken langs het strand, zette 80% van New Orléans onder water en richtte verwoestingen aan in de staten Louisiana, Mississippi en Alabama. Ooggetuige Geoffrey Grider schreef: *'Toen ik de duizenden huizen verwoest zag, gingen mijn gedachten terug naar de door de VS bestelde bulldozers die Joodse huizen in de Gazastrook vernietigden. Toen ik de duizenden en duizenden Amerikaanse burgers zag die geëvacueerd werden van hun land, kon ik mijn gedachten niet weerhouden om te denken aan de Joodse mensen die huilden en letterlijk smeekten om op hun land te mogen blijven.'*

Volgens Rabbi Avraham Shuel Lewin, uitvoerend directeur van het Rabbijnse Vredes Congres is er veel gespeculeerd over het verband tussen deze orkaan en de ontmanteling van de Joodse gemeenschappen en bestaat er wel degelijk een verband.

Het Joodse dorp Morag, één van de 21 Joodse dorpen van het Gush Katif Blok in Gaza, maart 2004. Na de ontruiming werd deze plaats totaal verwoest.

Washington eiste van Israël vertrek uit Gaza

Het was natuurlijk al van meet af aan duidelijk maar het is andermaal bevestigd dat de ontruiming van Gaza, in opdracht van Washington is gebeurd. Het is bekend geworden dat [Rabbi Shaar-Yashuv Cohen](#) in augustus 2005 naar Jeruzalem reisde voor een gesprek met Ariël (Arik) Sharon om hem te overwegen af te zien van de deportatie van 9000 Joodse bewoners in Gaza inclusief 21 Joodse gemeenschappen, 325 Joodse bedrijven, 86 synagogen en Joodse studie centra. Het antwoord van Sharon aan de rabbi was dat de Verenigde

Staten hem daartoe de opdracht had gegeven.

Sharon is overleden maar de gevolgen van zijn beslissingen die hij onder druk van Washington heeft moeten uitvoeren, wegen tot op heden bijzonder zwaar op de gezinnen die Gaza moesten verlaten en al die slachtoffers die daarna door de terreur van Hamas en andere terreurgroepen zijn gevallen. Voor de Joodse Staat was de 'Land-voor-vrede'-overeenkomst, met de ontruiming van de Gazastrook, een fopspeen. Sindsdien ligt Israël voortdurend onder vuur van raketbeschietingen vanuit Gaza. Duizenden raketten hebben een groot deel van de bevolking getraumatiseerd. Volgens de laatste rapporten lijdt meer dan 63 procent van de kinderen in de zuidelijke Israëlische stad Sderot aan posttraumatische stress, grotendeels te wijten aan terrorisme.

EuroBabel betrokken bij ontruiming

In een interview in de Arabische krant Al-Quds zei de Belg Marc Otte, indertijd tot bijzondere vertegenwoordiger van EuroBabel benoemd voor het *'vredesproces in het Midden-Oosten'* dat Israël na

ontruiming van Gaza, ook werk moest gaan maken van terugtrekking uit Samaria, Judea en het oostelijk deel van Jeruzalem'. "Onze positie is duidelijk, het gaat in deze om bezette gebieden en ook de toekomst van Jeruzalem zal in de discussie moeten worden meegenomen" aldus Otte. Otte heeft kennelijk nooit de moeite genomen de waarheid te achterhalen over Israël's recht op het land, [vastgelegd in bindende resoluties](#). Hij wees de uitspraken van Ariel Sharon van de hand die zei dat Israël zich niet zal terugtrekken uit de grote Joodse gemeenschappen in Samaria en Judea, waaronder Ariel en Ma'aleh Adomin. "Dat is niet het standpunt van Brussel" aldus brutale Otte. Volledig in lijn met de andere vertegenwoordigers van EuroBabel, sprak hij met geen woord over het ontmantelen van de PLO-terreurgroepen, noch over de uitspraken van verschillende terreurleiders dat ze de staat Israël volledig willen vernietigen.

Op donderdag 3 augustus 2017 verzamelden honderden Israëliërs zich op de ruïnes van de voormalige Joodse nederzetting [Sa-Nur nabij Jenin in Samaria](#). Zij riepen de Israëlische regering op om te mogen terugkeren naar hun voormalige woningen die in augustus 2005 werden ontruimd in het kader van het Gaza Disengagement Plan. Wijlen premier Ariel Sharon besloot in zijn [disengagement plan](#) om niet alleen de 21 nederzettingen in de Gazastrook op te doeken maar ook vier nederzettingen nabij Jenin in Samaria. Het gaat om de plaatsen Kadim (ca. 200 inwoners); Ganim, gesticht in 1983 (105 inwoners); Homesh, gesticht in 1978 (70 families); en Sa-Nur (43 families). Aanvankelijk waren ook de nederzettingen Hermesh en Mevo Dotan (in hetzelfde gebied) in het oorspronkelijke plan opgenomen maar daar werd later van afgezien. Nadat de Israëlische bewoners door IDF-soldaten manu militari werden verdreven uit hun huizen, werden met de bulldozers van het IDF al de Joodse huizen met inbegrip van de volledige infrastructuur platgewalst en werden nadien de ruïnes formeel overgedragen aan de Palestijnen.

Al deze ontruiming hebben diepe wonden geslagen in de Israëlische samenleving. Sprekend met The Times of Israel legde parlementslid [David Bitan](#) (Likoedpartij) uit dat in die tijd de vier bewuste nederzettingen werden geëvacueerd en dat enkel en alleen [onder druk van de Verenigde Staten](#). "Het disengagement plan was een vergissing. Er was geen rechtvaardiging om de vier nederzettingen in de noordelijke Samaria te vernietigen en er is geen verrechtvaardiging voor om hen niet herop te richten," zei mevr. [Shuli Moalem-Refaeli](#), parlementslid in de Knesset voor de Joods Huispartij (Naftali Bennett).

Terug naar: [Inhoud](#)